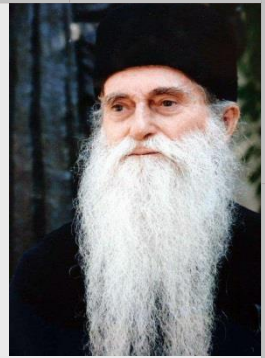

BULETIN ORTODOX 89

Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni
544 Bridgeport Rd E, Kitchener, ON, N2K 1N7
website: www.sfmariakitchener.com
facebook: [Misiunea Sfânta Maria si Sfinții Martiri Brâncoveni](https://www.facebook.com/Misiunea-Sfanta-Maria-si-Sintii-Martiri-Brancoveni)

**„Mulțumiți-vă cu daruri mici, nu cereți daruri mari; este o greșeală!
Un dar pe care îl ai nu e mic, este tocmai ce-ți trebuie ție!” Părintele Arsenie Papacioc**

Sfântul Mare Mucenic Dimitrie (†303) a trăit pe vremea împăraților Dioclețian și Maximian Galeriu (284-311) și era fiul dregătorului cetății Tesalonic. Părinții săi l-au botezat pe ascuns de frica prigoanelor și îl învățau tainele sfintei credințe creștine. Și așa, Dimitrie a cunoscut adevărul din cuvintele părinților săi, dar mai ales a început a lucra în el harul lui Dumnezeu. După moartea tatălui său, Sfântul Dimitrie a ajuns dregător în locul lui, cărmuind cu multă vrednicie poporul și propovăduind pe față credința în Hristos-Domnul. Întorcându-se biruitor dintr-un război cu sciții, Maximian a poruncit să se facă praznic în fiecare cetate în cinstea zeilor. Sfântul Dimitrie a mărturisit atunci că este creștin și pentru aceasta a fost întemnițat. În timpul jocurilor

în cinstea împăratului, un luptător, Lie, vandal de neam, se lupta cu cei viteji și-i ucidea, aruncându-i în sulițe, mai ales pe creștini. Atunci, tânărul Nestor a cerut binecuvântarea Sfântului Dimitrie să lupte cu Lie, și, însemnându-l cu semnul Crucii pe frunte, Nestor l-a biruit pe acela. Înainte de luptă, Nestor a strigat cu glas mare: „Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi!” Apoi a început să se lupte cu potrivnicul, pe care, trântindu-l jos în sulițele cele ascuțite, l-a omorât. Împăratul s-a mâhnit foarte tare de pierderea lui Lie, mai mult decât dacă ar fi căzut el din împărăția sa. Chemând la el pe Nestor, i-a zis: „Tânărule, cu ce farmece l-ai biruit pe Lie? El a omorât atâția oameni mai puternici decât tine și tu cum l-ai omorât pe dânsul?” Nestor a răspuns: „Împărate, eu nu am biruit pe Lie cu farmece, ci cu puterea lui Hristos, adevăratul Dumnezeu, am făcut aceasta”. Acestea dacă le-a auzit păgânul împărat, s-a mâniat foarte tare și a poruncit unui boier, pe care îl chema Marchian, să-l scoată pe Nestor afară de poarta cea de aur și să-i taie capul cu cuțitul. În acest chip s-a sfârșit Sfântul Nestor, după cuvântul Sfântului Dimitrie. Maximian aflând că Sfântul Dimitrie l-a îndemnat pe Nestor să lupte, trimițând ostași, l-au străpuns cu sulițele. „Precum Lie a fost aruncat în sulițe de Nestor și a murit, așa și Dimitrie să fie străpuns cu sulițele, ca de aceeași moarte să moară cel care a pricinuit moartea iubitului meu Lie”, așa zicea împăratul. Dar s-a înșelat nebunul împărat, socotind că sfinții mor cu aceeași moarte ca și păcătoșii, pentru că moartea păcătoșilor este cumplită, iar a sfinților este cinstită înaintea Domnului.

Sursa: [www. Lumina.ro](http://www.Lumina.ro)

SFÂNTUL DIMITRIE CEL NOU (BASARABOV)

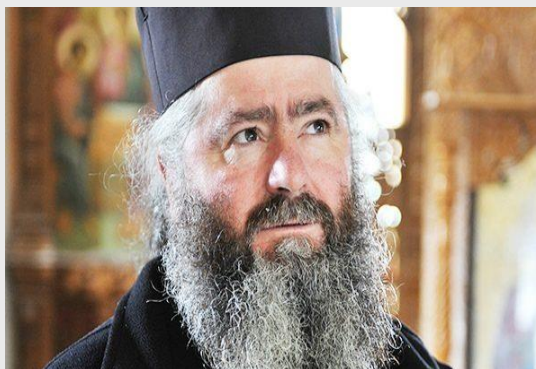
Acest cuvios părinte a trăit pe vremea împăraților româno-bulgari ai veacului al 13-lea. Era din satul Basarabi și a fost păstor de vite. Într-o zi, mergând prin iarba înaltă a călcat fără să vrea puii de pasăre dintr-un cuib. Pentru că se simțea vinovat, nu a mai purtat încălțăminte timp de trei ani de zile. Apoi, s-a făcut călugăr, petrecând mulți ani în nevoiețe într-o peșteră de lângă râul Lom. A murit în acea peșteră pe lespeda pe care dormea, iar în scurt timp apa Lomului a închis gura peșterii, aceasta schimbându-se astfel într-un mormânt. Trecând multă vreme, a venit apa Lomului foarte mare și a deschis intrarea mormântului, sfintele moaște ale Cuviosului Dimitrie fiind acoperite de apă. De multe ori în acel loc se vedea o flacără de lumină, iar oamenii credeau că acolo se ascunde o comoară. Cuviosul s-a arătat în vis unei copile, care

era chinuită de duh necurat, zicându-i că o va vindeca dacă va spune oamenilor să scoată sfintele sale moaște. Ele au fost puse la început în biserica satului, apoi într-o biserică ridicată de domnitorul Țării Românești. Între anii 1769 și 1774, războiul dintre ruși și turci a cuprins și satul Basarabov. Datorită unui creștin dreptcredincios, Hagi Dimitrie, din anul 1774, sfintele sale moaște se află în Catedrala Patriarhală.

Sursa: [www. Lumina.ro](http://www.Lumina.ro)

Am înțeles care este leacul: acceptă că și se poate întâmpla orice, dar nu deznădăjdui, că toate de la Dumnezeu sunt

Pe părintele Clement Păunescu, starețul Mănăstirii Slănic din Argeș, l-am văzut prima oară într-o duminică de vară. A slujit Sfânta Liturghie la Mănăstirea Aninoasa, unde este și duhovnic, și apoi a predicat cu foc. Mi-a plăcut vorba sa limpede și directă, plină de miez și de curaj. Mi-a plăcut și înfățișarea sa patriarhală, subliniată de un zâmbet plin de candoare și bunătate. Am aflat atunci că părintele are și o poveste de viață neobișnuită: la vârsta de 35 de ani, s-a călugărit, împreună cu soția și fiul lui, care pe atunci era adolescent.

Iar inițiativa pentru acest pas i-a aparținut copilului. Atât de mult l-a iubit pe Hristos, încât a vrut să-i slujească numai Lui. Dar, după câțiva ani, când părinții erau deja călugăriți, fiecare în mănăstirea lui, băiatul, care era frate la Mănăstirea Slănic și absolvent de Seminar, a decis să se întoarcă în lume. Astăzi, este un avocat de succes, căsătorit și tată a patru copii. Părintele Clement nu regretă pasul făcut. Și-a aflat pe deplin pacea sufletească în credință și rugăciune, considerând că Dumnezeu a ales pentru el. Și tot Dumnezeu l-a ajutat să se rupă de lume, să se spele de gândurile care îl chemau înapoi, în ea. O biruință dobândită prin rugăciune, la care visează orice om credincios.

– *Preacuvioase părinte, nimeni nu știe, asemenea unui călugăr, cu viața dedicată pe de-a-ntregul lui Dumnezeu, ce înseamnă lupta permanentă cu gândurile care stăvillesc drumul spre rugăciunea curată, adevărată. O opreliște pe care se luptă să o depășească toți oamenii credincioși...*

– Lupta cu gândurile nu o poți începe fără o clarificare a stării tale sufletești, gândurile vin din neclarul vieții. Ce vreau? Încotro este drumul meu? Trebuie să crezi, cu adevărat, că singurul drum este mântuirea, deci câștigarea vieții veșnice. Apoi, ai nevoie de un duhovnic, care să te ajute să vezi ce gânduri te încearcă mai abitir. Gândurile care ne potopesc sunt legate de patimile care ne stăpânesc. De pildă, te chinuie patima beției, și tu îți zici că te lepezi de ea, dacă mai bei doar un singur pahar. Este o iluzie. De la un pahar ajunge omul să bea până ce nu mai știe de el, fiind cuprins de păcatul beției. Păcatul începe cu gândul, așa că mare grijă la ce gândim! Trebuie eliminate gândurile care alimentează patima. Dar, nu există o rețetă generală pentru asta. Fiecare om ajunge să-și stăpânească pornirile și gândurile prin alte mijloace. De aceea, esențiale sunt sfătuirea permanentă cu duhovnicul și ascultarea de duhovnic. Dar să nu mergem la duhovnic ca la psiholog, cu mintea încordată, ca să găsim rezolvări raționale, ci ca la un mijlocitor pe lângă Dumnezeu, cu inima deschisă. Iar inima se deschide prin rugăciune. Să fim conștienți de puterea rugăciunii!

În legătură cu aceasta, vreau să le dau un sfat credincioșilor: să nu-și aleagă duhovnicul după renumele lui, după modă sau după îndemnurile altora. Să meargă la Sfânta Liturghie într-o biserică, în alta și în alta, până vor simți că se află în comuniune cu preotul de la una dintre ele, că le răspunde la problemele lor, prin predică, fără să-l întrebe. Și la acela să se oprească, pentru că numai la acel preot se vor putea mărturisi cu adevărat. De la spovedania totală – până la cel mai adânc urât din noi – se pornește vindecarea. Preotul nu este nici procuror, ca să te chestioneze, nici judecător, ca să te pedepsească, ci mijlocitor. El este cel prin care îi vorbești, de fapt, lui Dumnezeu. E un martor și un om de ajutor duhovnicesc. Precum spune Părintele Rafail Noica: la spovedanie, preotul trebuie să asculte ce-i spune Duhul, nu să judece după Pidalion. **Și dacă Duhul îți spune împărtășește-l, chiar dacă nu ar fi permis după Pidalion, atunci împărtășește-l. Iar dacă nu auzi nimic dinspre Duh, nu zi nimic, mai cheamă-l o dată pe credincios. Dacă ascuți de Dumnezeu, nu greșești și ești cu conștiința împăcată.**

– *Dar nu avem de înfruntat numai gânduri legate de păcate, ci și gânduri izvorâte din grijile vieții de zi cu zi, gânduri pline de spaimă... De acestea cum ne putem păzi?*

– Spaima tot de la minte pornește. Am trecut și eu printr-o astfel de împrejurare. Conduceam mașina, pe drumul dinspre Câmpulung Muscel spre Pitești, și mă simțeam foarte obosit, după mai multe zile în care nu dormisem aproape deloc. Aveam o senzație de sufocare și, cum am

probleme cu inima, am intrat în panică. „Acum mor” – mi-am zis. Mi-a fost teamă să nu fac vreun accident, așa că am oprit pe dreapta, undeva, și am început să mă rog, dar nu cu speranța că voi fi salvat, ci cu gândul că, dacă e să mor, să o fac creștinește, căci noi credem că „în ce te găsește moartea, în aceea vei fi judecat”. Am închis și ochii și mă rugam. În cinci minute, m-am simțit mai bine, iar peste zece minute, nu mai aveam nimic. Și am înțeles care este leacul: **acceptă că ți se poate întâmpla orice, dar nu deznădăjdui, că toate de la Dumnezeu sunt, și Lui trebuie să I te rogi. Oamenii nu pot trece, de cele mai multe ori, prin încercări grele, pentru că nu acceptă ce li se întâmplă. Omul contemporan nu acceptă, de exemplu, moartea.** Are o iubire de sine care nu ține cont de transcendență, adică de realitatea că nu suntem doar trup, ci și suflet, și că sufletul e nepieritor.

– *Prin urmare, e obligatoriu să ne asumăm orice vine asupra noastră?*

– Da, să nu cârtim împotriva lui Dumnezeu și ne vom apropia de El. Însă astăzi, în general, oamenii nu prea înțeleg asta. Și chiar dacă nu dau vina pe Dumnezeu, o dau pe ceilalți. În viața de familie, de pildă, numai celălalt e de vină, dacă apar greutăți sau ceva nu merge. În viața duhovnicească, așteptăm numai de la preoți, de la ierarhia Bisericii și de la Hristos să ne rezolve toate, fără ca noi să facem ceva pentru asta. Fuga noastră de suferință și de responsabilitate și dorința de a avea o viață comodă și lipsită de griji vin din iubirea de sine, care ne expune gândurilor rele. Ele ne tulbură, ne neliniștesc. Iar tulburarea aduce boală trupească și moarte sufletească. Dacă vrem să câștigăm lupta cu gândurile negre și să avem pace, trebuie să primim și răul care ni se întâmplă pentru păcatele noastre, să nu căutăm să avem dreptate cu tot dinadinsul, să iubim cu adevărat pe aproapele nostru, nu doar din gură, să încercăm măcar să punem surdina iubirii de sine, dacă nu ne putem lepăda de ea...

– *Înainte de a începe acest interviu, îmi spuneți că știința a confirmat un lucru miraculos: 60% din sănătatea noastră trupească ține de bucurie. Cu cât reușim să ne bucurăm mai mult, cu atât suntem mai sănătoși fizic și psihic. O veste bună, dacă am ști și cum să ajungem la bucurie, tot mai rară, se pare, în lumea care ne înconjoară, plină de lipsuri și amenințări.*

– Și la bucurie, tot prin rugăciune ajungem, dar ea să fie însoțită sau urmată de un gând bun. De exemplu, te trezești dimineața și te gândești: sunt viu, sunt sănătos! E un motiv de bucurie, pentru care nu poți să nu-i mulțumești lui Dumnezeu. Iată cum gândul bun se transformă în rugăciune. Sau conștientizezi ce important este că îi ai alături pe cei dragi: părinți, soț, soție, copii, și mulțumești pentru aceasta. Ori gândește-te ce șansă ai să poți pune pe masă pâinea cea de toate zilele, și mulțumește-i lui Dumnezeu. Sau privește pe geam și bucură-te de o zi însorită, de un copac înflorit ori de zăpada proaspăt căzută. Căci toate sunt de la Dumnezeu, pentru a te bucura pe tine. Gândind la cele bune și frumoase pe care le avem sau care ne înconjoară, facem loc bucuriei și alungăm gândurile negre. Iar dacă întărim bucuria cu rugăciunea, suntem de-a dreptul fericiți. **Bucuria înseamnă sănătate sufletească. Acesta este sensul îndemnelor repetate ale Mântuitorului: „Bucurați-vă! Și pace vouă”. Bucuria aduce pace. Liniștea și veselia inimii sunt esențiale pentru viața de aici și de dincolo, pentru mântuire.**

– *Ați vorbit până acum despre gândurile care trebuie alungate pentru a ne putea ruga. Credeți în forța lor? Credeți că prin gând putem schimba realitatea?*

– Da, dar atenție, căci o putem schimba și în sens pozitiv, și în sens negativ. În ultima vreme, gândurile ne sunt induse, cel mai adesea, de cel rău. Acum are la dispoziție mijloace sofisticate, ca televizorul și internetul. După ore întregi de privit la televizor sau de vizionat diferite lucruri pe internet, mintea omenească macină gândurile altora, gânduri care îi sunt induse din afară, nu le mai naște pe ale ei. **Prin astfel de mijloace se transmit mesaje subliminale, care împiedică discernământul...** De aceea, părintele Cleopa spunea: „Pe cel care se uită la televizor nu-l împărtășesc trei ani”. **Nu era o pedeapsă, ci o măsură de a-i curăța mintea celui care vrea să se îmbunătățească spiritual.** Chiar și copiii care se uită numai la desene animate sunt afectați, pentru că li se formează mintea într-un anume fel. Sunt studii științifice care demonstrează aceste adevăruri.

E recomandabil ca cei mici să nu se uite la televizor decât de la vârste când pot discerne singuri ce e bine și ce e rău, și să nu înceapă să lucreze pe computer decât după 15-16 ani. Bineînțeles că și televizorul, și internetul, pot fi de folos, dar e necesar să căpătăm o anumită maturitate și să nu facem abuz de folosirea lor. Mai nou, sunt la mare căutare rețelele sociale pe internet, Facebook-ul. Oamenii spun că socializează. Bun, socializează cu o lume întreagă, dar uită să mai comunice cu cei apropiați, cu familia lor, soți, copii, părinți, prieteni reali. **Mai în câștig ar fi să stea de vorbă cu aceștia. Nu există bucurie mai mare decât să comunici cu prietenii și familia, față către față. Comunicarea pe viu aduce emoție, bucurie, implică și sentimentele, sufletul, tot atâtea surse ale bucuriei despre care vorbeam.** În perioada interbelică, în România, erau patru-cinci copii în familiile de la oraș, și zece-cincisprezece, până la douăzeci de copii, la sat; acolo să vezi socializare! Revenind, da, de gândurile noastre depinde ce și cum trăim. Cu condiția să fie gânduri bune.

Dar pentru a avea gândul cel bun, e nevoie să îndepărtăm sursele de urât și de rău din viața noastră. Altfel, lupta devine foarte grea și riscul de a o pierde foarte mare. Părintele Dumitru Stăniloae spunea: „Nu încerca să schimbi lumea, schimbă-te pe tine, o părticică din lume va deveni mai bună și prin asta va beneficia întreaga omenire”. La fel este și cu gândurile. Gândul meu bun ajută ca întreaga lume să fie mai bună, iar gândul meu rău face mai rea întreaga lume. Noi suntem înconjurați de o lume nevăzută, o lume a duhurilor, bune și rele. Duhul rău vine cu un gând rău la mine, îl primesc și atunci chiar se petrece răul acela. Deci, ne atragem răul prin gând. Să respingem orice gând rău: „Nu mi se întâmplă nimic rău, Dumnezeu are grijă de mine, sunt sigur de asta”. Și dacă mi se întâmplă, totuși, să fiu conștient că e un semn de la Dumnezeu că am greșit ceva. Cea mai bună apărare este tot rugăciunea. Când ne începem ziua, să ne închinăm și să cerem lui Dumnezeu, sfinților și îngerului păzitor, să aibă grijă de noi și astfel să alungăm orice frică. Dacă ne-am încredințat viața în mâinile Domnului, de ce să ne mai temem? Eu, personal, sunt absolut convins că omului care se roagă dimineața nu i se întâmplă nimic rău.

– *Sfinția voastră ați avut vreo experiență directă, în care un gând să fi schimbat realitatea?*

– Eu am avut o bunică foarte credincioasă, care ținea mult la mine și, după ce m-am căsătorit, mi-a crescut copilul până la vârsta de cinci ani. Era nelipsită de la biserică și mereu îmi dădea pilde din viețile sfinților, din Biblie și din predicile preoților. Copilul a preluat credința de la bunica lui. A crescut în credință. Eu, până la 30 de ani, am fost ateu.

După revoluție, într-o seară, am avut o discuție cu bunica, în urma căreia mi-a apărut un gând: de ce este atât de senină femeia aceasta, simplă, săracă, fără mari bucurii de la viață? Ce găsește ea la biserică, de o mulțumește într-atât? M-a pus pe gânduri ce mi-a spus. Era mult mai fericită decât mine. N-avea temeri de nici un fel. Credința îi umpluse viața de bucurie. Era în septembrie 1990. A doua zi era duminică și m-am dus la biserică, la Curtea de Argeș, la moaștele Sfintei Filoftea. Am stat la toată slujba, fără să înțeleg nimic. Mă mai du-sesem și altădată, dar plecasem după cinci minute, pentru că mă plictiseam. Din acea duminică, însă, nu am mai lipsit niciodată de la Sfânta Liturghie. Ceva, discuția cu bătrâna, gândurile pe care mi le stârnise, m-a făcut să revin mereu și mereu și să avansez tot mai mult pe drumul credinței. Totul a pornit de la o întrebare: ce o înseninează pe bunica? Dumnezeu mi-a ascultat gândul ca pe o rugăciune și mi-a răspuns. Probabil că a contat și că se ruga bunica pentru mine. Din această experiență proprie, am înțeles că un gând poate să schimbe o realitate: pe mine, din ateu m-a făcut credincios.

Părintele Clement Păunescu – starețul Mănăstirii Slănic, Argeș
 Articol relatat de portalul formula-as.ro

PROGRAM

**Duminică, 27 octombrie, ora 11 am –
 Sfânta Liturghie (Învierea fiicei lui Iair);**
**Duminică, 03 noiembrie, ora 11 am –
 Sfânta Liturghie (Bogatul nemilostiv și
 săracul Lazăr); Parastas de obște (Moșii
 de toamnă)**